

מקורות פרשת לך לך תשע"ח כיצד האבות הניחו לקחת את נשותיהם למלך?

היטיב בעבורה. דרשה צמר ופשתים - שידעה להבחין בין 'צמר ופשתים', יצחק וישמעאל... ותקם בעוד לילה - שנאמר וישכם אברהם בבוקר [ללכת לעקדה].

זוהר ח"ג נב,א: ראה מלאך אחד ההולך עמה... על כן לא חשש אברהם על אשתו אלא רק על עצמו חשש, כי לא ראה מלאך עמו אלא עמה ואמר היא שמורה ולא אנכי... ולכן אמר 'אמרי נא אחותי את למען ייטב לי' והיה צריך לומר **ייטיבו לי** (המצרים)? אלא ייטב לי - המלאך שהולך עמך.

וסמך אברהם על זכותה שבגללה ירוויח ממון העמים, שהרי ממון זוכה האדם בזכות אשתו, שנאמר: בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת - מי שזוכה באשה משכלת זוכה בכל אלו.

כבא מציעא נט: אין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנאמר 'ולאברהם הטיב בעבורה' והיינו דאמר רבא לבני מחוזא: כבדו את נשותיכם כדי שתתעשרו.

5. רמב"ן יב,י: רמז לו כי בניו ירדו מצרים מפני הרעב לגור שם בארץ והמצרים ירעו להם וייקחו מהם הנשים, כאשר אמר 'וכל הבת תחיון' והקב"ה ינקום נקמתם בנגעים גדולים עד שיוציאם בכסף וזהב... והעניין הזה פרשוהו בבראשית רבה (ח,י): אמר ה' לאברהם: **צא וכבוש את הדרך לפני בניך.**

רמב"ן כו,א: ירידתו של יצחק לגרר, ארץ פלשתים מפני הרעב ירמוז לגלות... והנה הייתה גלותו אל ארץ פלשתים שהייתה ארץ מגורי אביו [אברהם] וירמוז לגלות בבל שהוא מקום מגורי אבותם [משפחת אברהם] שהיו באור כשדים. וכאשר לא לקחו אשתו ולא היה לו שם רק גלות ופחד... ואחרי כן חזרו אליו בברית, כך גלות בבל גלו שם מפני זלעפות רעב, אך מעת היותם שם לא עבדו ולא ענו אותם אלא היו גדוליהם שרים במלכות... עד שנתנו להם רשות לחזור ולבנות בניין המקדש.

הרבי מליובאוויטש במכתב: הורים חייבים להשתדל תמיד להוות לילדיהם דוגמא חיה של התנהגות מהסוג שהיו רוצים לראות אצלם. יתירה מזו, ילדים חושבים שזה יהיה מספיק עבורם אם יהיו להם סטנדרטים שהם רק **מחצית מאלה של הוריהם**. הורים חייבים לקחת זאת בחשבון ולהשתדל שהסטנדרטים שלהם עצמם יהיו גבוהים **לפחות פי שניים** מהמינימום שהם מצפים לו מילדיהם.

1. אברבנאל הקדמה לפרק יב: במאמר אברהם לשרה 'אמרי נא אחותי את למען ייטב לי בעבורך' - מי איש המעלה שיבחר בחיים עם קלון נמרץ כזה? יבקש תועלת והטבה בהיות אשתו מזנה עם אחרים? ויותר ראוי היה שיבחר במוות לבלתי עשות נבלה.

רמב"ן יב,י: ודע כי אברהם אבינו חטא חטא גדול בשגגה שהביא אשתו הצדקת במכשול עוון מפני פחדו פן יהרגוהו והיה לו לבטוח בשם שיציל אותו ואת אשתו. גם [עצם] יציאתו מן הארץ למצרים מפני הרעב [לאחר] שנצטווה עליה בתחילה, עוון אשר חטא כי האלוקים ברעב יפרנו ממות.

בראשית יב: והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו: אמרי נא אחותי את למען ייטב לי בעבורך וחייתה נפשי בגללה.

רש"י: למען ייטב לי בעבורך - ייתנו לי מתנות!.

2. אברבנאל: כאשר תאמר שהיא אחותו יקווה כל אחד שיסכים אברם לתיתה לו לאשה ע"י מתנות ולא יהרגוהו, כי יחשבו שלכך הביאה להשיאה לאחר מנכבדי הארץ. וחשב אברם **שלא ייקחו אותה פתאום**, אלא יישאו ויתנו עמו במתינות ימים רבים.

ספורנו: ובין כך חשב לצאת ממצרים.

3. מדרש פליאה: אמרי נא אחותי את - מכאן ששוחטים לחולה בשבת.

ליקוטי שיחות טו/487: כשיהרגו את אברהם - לא יעשו העברה כי אם פעם אחת, אך כשייקחו את שרה ואברהם עודנו חי הרי בכל ביאה וביאה עובר על גילוי עריות. ולומד במדרש בכגון דא בחולה, אשר שוחטים לחולה בשבת ואין מאכילים אותו נבלה. והטעם הוא על דרך הנ"ל, שבנבלה עובר על כל כזית וכזית, מה שאין כן בשחיטה אינו עושה אלא איסור אחד.

4. תנחומא (בוכר) חיי שרה: אשת חיל מי ימצא - על מי נאמרו הדברים? לפי שכתוב למעלה 'ויבוא אברהם לספור לשרה ולבכותה' התחיל בוכה ומספיד: אשת חיל מי ימצא - זו שרה... **בטח בה לב בעלה - שאמר 'אמרי נא אחותי את למען ייטב לי בעבורך'.** גמלתו טוב ולא רע - שנאמר 'ולאברהם